

GŁADZICIEL (1) *sb m*

G pl gładzieciel(o)w.

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu.

Ten, który znosi, kasuje, wymazuje, puszcza w niepamięć:

Wyrażenie: »grzechow gładzieciel«: wktorycheście [mszałach] łobie nápiáli y natzynili rozmáithych/ Przytzyńcow/ Iednatzow/ Zbawicielow [...] grzechow wŕzyftkich gładziecielow KrowObr 167v.

AL